

[A. C. Normann.]

for befolkningen, hvis den fulgtes, og den ville hurtigt føre til nye kriseindgreb, hvad enten disse kom til at bestå af skatter eller tvangslån eller blot en stram kredit.

Man kan selvfølgelig spørge: kan det betale sig at slås med oppositionen om den ting? Hvad om regeringspartierne fulgte oppositionens råd? Intet er jo skønnere for en regering end at foretage skatteenedsættelser, og enhver regering vil i øvrigt sætte skatterne ned stærkest muligt, så snart den finder dette forsvarligt. Ja, normalt ville følgen af oppositionens glade overbudspolitik blot blive, at vi stilede mod en ny valutakrise og fik en ny omgang prisforhøjelse og inflation. Vi kunne da regne med et nyt kriseforlig om et års tid, og så havde folk da haft den fornøjelse at føle sig lidt rigere, end de var, så længe.

Men det ligger sådan, at om en måned kommer vi til den kritiske dato, den 1. juli, da vi bliver undergivet det nye frihandelsområdes vilkår. Vi vil efter min opfattelse begå en dumhed af historisk betydning, hvis vi ikke hver dag husker, at i denne måned, og mindst de næste 12 med, må vi anvende alle kræfter, alle de midler, vi råder over, til forbedring af produktionsapparatet, hvis vi ellers vil holde vor velstandskilde ved lige og håbe på endnu større velstand i fremtiden. Man burde egentlig i denne situation — hvis jeg må bruge en gemytlig-hed midt i en alvorlig sammenhæng — så vidt det var muligt, ikke lade det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Poul Møller være alene ét øjeblik med nogen påvirkelig vælger. For de taler jo til hans dårligste instinkter ved at foreholde ham, at han roligt kan bruge mere, selv om han allerede på ét år, hvis han ellers tjener og bruger en gennemsnitsindtægt, har sat sit forbrug op med 6 pct. mere, end han producerer.

Når man sammenholder det nye økonomiske program med den politik, oppositionen førte, da den selv havde et ansvar, ja, med dens ordførertaler for blot 1½ år siden, slår det én med undren, at partier kan skifte overbevisning så hurtigt — selv om det ærede medlem hr. Poul Møllers tale for lidt siden røbede, at han ikke helt har kunnet afskrive den ansvarfølelse, han tidligere har givet udtryk for.

Jeg kan blot minde om åbningsdebatten i oktober 1958. Efter at have udtalt den smukkeste og mest uselviske glæde over den store valutafremgang, der havde været under den nuværende regering, fortsatte det ærede medlem hr. Poul Møller — det står i Folketingstidende 1958-59 sp. 169 —:

„Pusterummet“ — altså det pusterum, der var skabt ved valutafremgangen — „bør benyttes til at øge produktionen og beskæftigelsen, til at effektivisere vort produktionsapparat og gøre vort erhvervsliv konkurrencedygtigt . . . . . Det er på denne baggrund“ — nemlig at vi stod over for at skulle åbne vort eget land for den fremmede produktion — „et ufravigeligt krav til dansk politik, at vi aktiviserer valutareserven i produktive investeringer.“

Jeg var nær ved at overtræde forretningsordenens forbud mod at give bifald til kende, da det ærede medlem hr. Poul Møller udtalte denne målsætning — der i øvrigt faldt nøje sammen med den tidligere konservative ordfører Aksel Møllers udtryk for sin stilling — altså de kloge og klare ord: „et ufravigeligt krav til dansk politik, at vi aktiviserer valutareserven i produktive investeringer.“

Men hvad betyder det stærke ord „ufravigelig“, når man allerede fraviger denne rammende målsætning et år efter, netop lige før vi skal til at „åbne vort eget land for den fremmede produktion“, som det ærede medlem udtrykte sig? Det er jo det, man gør ved det nye venstre-konservative program med dets krav om forøgelse af købekraften ved en stor tilbagepumpning af pengesedler til kredse, der ikke investerer, sedler, der bliver inflative i kraft af, at deres mængde ikke modsvares af besparelser. Jeg ved ikke, om venstre direkte har taget formel beslutning om at annullere sit eget program, da det gik ind for det konservative fællesprogram. Jeg tror, det vil skabe fuldstændigt kaos i vælgernes begreber, hvis man opretholder de to programmer side om side. Det har det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen påvist ved citater i debatten den 18. februar i år, og uomtvisteligt er det, at oppositionens skatteenedsættelsesforslag er i meget skarp modsætning til venstres program, hvori det bl. a. hedder — jeg beder om tilladelse til et kort citat —: